

Arrest

nr. 189 016 van 28 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van X en X, die allen verklaren van Nepalese nationaliteit te zijn, op 11 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 20 februari 1976.

De tweede verzoekende partij verklaart de Nepalese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 november 1977.

De twee eerste verzoekende partijen zijn getrouwd en hebben twee gemeenschappelijke minderjarige kinderen, namelijk de derde en vierde verzoekende partij.

Op 14 augustus 2009 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

Op 16 februari 2010 dient de eerste verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 december 2011 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 9 januari 2012 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arresten van 13 maart 2012 met nummer 77 168 en 77 169 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 24 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 16 februari 2010 ongegrond wordt verklaard.

Op 28 augustus 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 15 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 28 augustus 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 16 januari 2014 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.08.2013 werd ingediend door :

*A.(...), B.(...) R.(...) (R.R.: (...))
geboren te B. op 10.02.1976*

en echtgenote:

*B.(...), S.(...) (R.R.: (...))
geboren te B. op 16.11.1977*

en minderjarige kinderen:

*A.(...), U.(...) (R.R.: (...))
geboren te Kathmandu op 12.02.2003*

*A.(...), B.(...) (R.R.: (...))
geboren te Overpelt op 14.07.2010*

*Nationaliteit: Nepal
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadvrouw van betrokkenen naar de instructies van voormalig minister van Migratie- en Asielbeleid, Annemie Turtelboom. Deze instructies werden echter integraal opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te

worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkenen sinds 10 augustus 2009 ononderbroken in België zouden verblijven, zich al zeer goed zouden geïntegreerd hebben in België, op een positieve manier zouden willen deelnemen aan de maatschappij, echt werkbereid zouden zijn en niets liever zouden willen dan werken, zouden willen werken om in hun eigen onderhoud te kunnen voorzien, niet ten laste van de Staat zouden willen vallen, een hele vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben, sociale banden zouden hebben met België, hun leven zouden hebben uitgebouwd in België, zich weldegelijk zouden aanpassen aan de Belgische levenswijze en hun zoon lid is van de Vlaamse Karate Federatie (zie vergunning), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 14 augustus 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 13 maart 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedure – namelijk 2 jaar 7 maand – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich in België steeds goed gedragen hebben en nooit enige inbreuk hebben begaan tegen de openbare orde of veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Van Rossem stelt dat wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden zou worden. Ze zijn immers uit Nepal gevlucht uit schrik voor hun leven en zouden onmogelijk kunnen terugkeren. De advocate vraagt zich af hoe betrokkenen behandeld zullen worden wanneer geweten is dat zij een asielaanvraag indienden in het buitenland. De raadvrouw geeft geen verdere uitleg. In bijlage worden 2 nieuwe brieven bijgevoegd (de ID kaart van Nepal Tarun Dal werd reeds bij het CGVS voorgelegd): een brief van de Nepal Human Rights Awareness Forum (HURAFN) dd. 17 juli 2013 en Nepali Congress District Committee dd. 22 juli 2013. We merken op dat de asielinstanties het asielrelaas van betrokkenen ongeloofwaardig achtten en dat de asielinstanties stelden dat de documenten die toen voorgelegd werden ter staving van de door meneer aangehaalde vervolgingsfeiten enkel een bewijswaarde zouden hebben indien deze zouden kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas wat in casu niet het geval was. Daarenboven lezen we in de beslissing van het Commissariaat -generaal dat frauduleuze documenten in Nepal makkelijk te verkrijgen zijn. Wij menen dan ook dat de bij onderhavige aanvraag 9bis voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkenen niet kunnen herstellen daar zij een even gesolliciteerd karakter hebben als de voorheen voorgelegde documenten. De raadvrouw heeft dan ook geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven en dat artikel 3 EVRM geschonden zou worden bij een terugkeer, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Uit het Algemeen Ambtsbericht Nepal 2012 opgesteld door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2012/03/06/nepal-2012-03-05.html>, p 78) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat Nepalezen die in het buitenland hebben verbleven en daar bijvoorbeeld asiel hebben proberen aan te vragen, bij terugkeer problemen hebben ondervonden van de Nepalese autoriteiten.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer A. (met name: dat hij ernstig ziek is en dat hij niet kan terugkeren zonder dat zijn leven ernstig in gevaar is) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit

verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Het feit dat de kinderen hier naar school gaat (zie rapport), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat bij aanvang van het lopende schooljaar 2013/2014 betrokkenen reeds illegaal in het land verbleven. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Daarbij komt nog dat het jongste kind jonger is dan 6 en dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916). De bewering als zouden hun kinderen enkel Nederlands spreken lijkt weinig aannemelijk daar in huiselijke sfeer wellicht in de moedertaal gepraat wordt. Daarenboven was hun oudste kind reeds 6,5 jaar toen het in België aankwam, we kunnen aannemen dat het de moedertaal dan toch al goed beheerste. Wat betreft het jongste kind, dat in België geboren werd, kunnen we stellen dat de ouders wisten dat hun verblijf precair was en dat zij dan ook hun kind tegen het risico de moedertaal niet te spreken, dienden te beschermen door zelf de moedertaal te onderwijzen. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun recht op onderwijs niet werd ontczgd. Betrokkenen tonen evenmin aan dat artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst, dit artikel handelt namelijk over het doel van het onderwijs en betrokkenen tonen niet aan dat het onderwijs in Nepal het onderwijs van kinderen op andere waarden richtten dan aangegeven in het Kinderrechtenverdrag dat trouwen ook door Nepal geratificeerd werd op 14 september 1990 waardoor zij in dit verband aan dezelfde voorwaarden gebonden zijn als België.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de motiveringsverplichting, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het middel zelf verwijzen de verzoekende partijen ook naar de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), naar het gelijkheidsbeginsel en naar het rechtszekerheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 28.08.2013 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen: (...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst de raadsvrouw van betrokkenen naar de instructies van voormalig minister van Migratie- en Asielbeleid, Annemie Turtelboom. Deze instructies werden echter integraal opgenomen in de instructie van 19 juli 2009

betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden op 28.08.2013 een regularisatieaanvraag in, ondermeer op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt – Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*

- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.*

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

“Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld”

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie-instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens– Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: “dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft , zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt”

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathélet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

“Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten.”

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

“De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)”

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekers hebben bijna vier jaar legaal op het grondgebied verbleven. Dat zij hun rechten wensen te vrijwaren door hun beroepsprocedure af te wachten.

Bovendien is hun zoon schoolplichtig en hebben zij hun leven hier in alle veiligheid opgebouwd.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

Louter stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. Volstaat niet!

Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom hun langdurig verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

3. Het feit dat betrokkenen sinds 10 augustus 2009 ononderbroken in België zouden verblijven, zich al zeer goed zouden geïntegreerd hebben in België, op een positieve manier zouden willen deelnemen aan de maatschappij, echt werkbereid zouden zijn en niets liever zouden willen dan werken om in hun eigen onderhoud te kunnen voorzien, niet ten laste van de Staat zouden willen vallen, een hele vrienden- en kennissenkring zouden opgebouwd hebben, sociale banden zouden hebben met België, hun leven zouden hebben uitgebouwd in België, zich weldegelijk zouden aanpassen aan de Belgische levenswijze en hun zoon lid is van de Vlaamse Karate Federatie (zie vergunning), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig (voornamelijk legaal) verblijf en hun integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpen niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend en waarom deze geen grond kan vormen tot regularisatie.

Eens te meer tracht verwerende partij er zich gemakkelijk vanaf te maken door te stellen dat deze elementen “niet verantwoorden” dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend... Dit is geen afdoende motivering, minstens gebrekkig

Waarom niet?! Waarom kunnen het langdurig (voornamelijk legaal) verblijf en al deze tekenen van integratie (die verwerende partij erkent!) niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend?

Dat DVZ de motiveringsplicht flagrant schendt door te weigeren hun beslissing uitvoerig te motiveren!

Verwerende partij dient rekening te houden met de aangehaalde elementen en de feitelijke gegevens. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie niet verantwoordt dat de aanvraag tot machtiging in België wordt ingediend.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek al het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist.

Dat verzoekers niet inzien waarom deze aangehaalde elementen niet tevens kunnen gelden als buitengewone omstandigheid.

Dat DVZ dit op zijn minst afdoende dient te motiveren!

4. Betrokkenen dienden een asielaanvraag in op 14 augustus 2009, deze asielaanvraag werd afgesloten op 13 maart 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de

procedure- namelijk 2 jaar 7 maand- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoekers er steeds alles aan gedaan hebben om legaal verblijf te bemachtigen.

Verzoekers kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Indien verzoekers terug dienen te keren naar hun land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekers in België werd ingediend.

Verzoekers zijn van mening dat hun langdurig legaal verblijf en hun integratie dienen te leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

DVZ dient minstens te motiveren waarom hun integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig (voornamelijk legaal) verblijf, het feit dat zij geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun integratie, het feit dat de kinderen schoolgaand zijn (waarvan één schoolplichtig), ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie en dit rekening houdend met alle elementen en op basis van de feitelijke gegevens en niet op basis van “losse verbanden”.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen?

Bovenstaande opmerking getuigt van een onzorgvuldig onderzoek in het dossier van verzoekers!

De regularisatieaanvraag van verzoekers op basis van art 9ter werd immers ontvankelijk verklaard op 17.06.2010, ruim voor het aflopen van hun asielpprocedure.

Dat verzoekers het grondgebied geenszins dienden te verlaten, zij verbleven er immers legaal.

Dat verzoekers bijna vier jaar legaal op het grondgebied hebben verbleven... Dit is wel degelijk onredelijk lang!

Het is onzorgvuldig van DVZ om hier onvoldoende rekening mee te houden! Hebben zij het dossier van verzoekers wel onderzocht?!

5. Meester Van Rossem stelt dat wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden zou worden. Ze zijn immers uit Nepal gevlucht uit schrik voor hun leven en zouden onmogelijk kunnen terugkeren. De advocate vraagt zich dan ook af hoe betrokkenen behandeld zullen worden wanneer geweten is dat zij een asielaanvraag indienden in het buitenland. De raadvrouw geeft geen verdere uitleg.

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Nepal een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en mensonwaardige of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.
(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoekers het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dienen te bewijzen. Verzoekers wensen op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Nepal nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie in Nepal nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat zij nog steeds vrezen voor een terugkeer. Verzoekers woonden immers op het platteland, waar hun veiligheid niet gegarandeerd kan worden!

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekers zijn uit hun land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeren naar hun land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënten die de Nepalese nationaliteit hebben is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al meer dan vier jaar niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren want zij kunnen nergens terecht en hebben er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Nepal, als zij daar al jaren niet meer geweest zijn en vrezen voor zijn leven??

Zij hebben schrik dat zij slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

6. In bijlage worden 2 nieuwe brieven gevoegd (de ID kaart van Nepal Tarun Dal werd reeds bij het CGVS voorgelegd): een brief van de Nepal Human Rights Awareness Forum (HURAFN) dd. 17.07.2013 en Nepali Congress District Committee dd 22 juli 2013. We merken op dat de asielinstanties het asielrelaas van betrokkenen ongeloofwaardig achtten en dat de asielinstanties stelden dat de documenten die toen voorgelegd werden ter staving van de door meneer aangehaalde vervolgingsfeiten enkel een bewijswaarde zouden hebben indien deze zouden kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas wat in casu niet het geval was. Daarenboven lezen we in de beslissing van het Commissariaat-generaal dat frauduleuze documenten in Nepal makkelijk te verkrijgen zijn. Wij menen dan ook dat de bij onderhavige aanvraag 9bis voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van het

asielrelaas van betrokkenen niet kunnen herstellen daar zij een even gesolliciteerd karakter hebben als de voorheen voorgelegde documenten.

Daar waar men in andere dossiers stelt dat men de gegronde vrees voor vervolging dient te staven met documenten, haalt men hier drogredenen aan om geen rekening te moeten houden met de documenten die verzoekers neerlegden.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verzoekers zijn Nepal ontvlucht uit schrik voor hun leven, zij hebben steeds coherente en eensluidende verklaringen afgelegd.

DVZ dient het dossier van verzoekers individueel en grondig te onderzoeken! Het lijkt wel alsof men klakkeloos de motivering van het CGVS overneemt....

Dat dit geenszins een grondig onderzoek uitmaakt!

Verwerende partij stelt dat uit de beslissing van het CGVS blijkt dat frauduleuze documenten in Nepal makkelijk te verkrijgen zijn.

Hoe komt het CGVS tot deze conclusie? Het is flagrant onzorgvuldig van DVZ om een stelling van het CGVS klakkeloos over te nemen zonder dit uitvoerig te onderzoeken of mee te delen op welke informatie men zich baseert!

Op basis van welke informatie stelt men dat frauduleuze documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn en dat deze dan ook frauduleus zouden zijn?!

Het louter overnemen van de beslissing van het CGVS kan geenszins een uitgebreide en zorgvuldige motivering vormen. Dit is onaanvaardbaar!

Dit is geen afdoende motivering! Louter stellen dat het gemakkelijk is, volstaat niet!

Indien DVZ twijfelt aan de authenticiteit van de neergelegde documenten, dienen zij dit te onderzoeken en te bewijzen.

Men stelt dat dossiers individueel onderzocht worden maar hier wordt dit alleszins niet aangetoond.

Het feit dat zij dit niet gedaan hebben, maakt dan ook een flagrante schending uit van het motiveringsbeginsel.

Bovendien blijkt dat DVZ, alhoewel ze verwijst naar de beslissing van het CGVS, ook deze niet grondig onderzocht heeft.

Het CGVS meende immers dat enkel het document van ASMAN een gesolliciteerd karakter zou hebben.

Het is dan ook onzorgvuldig en onredelijk van DVZ om de documenten die verzoekers in het kader van hun regularisatieaanvraag indienden als gesolliciteerd te bestempelen.

Meer nog, men stelt dat zij een “even gesolliciteerd karakter” zouden hebben als de voorheen neergelegde documenten.

Heeft men het dossier van verzoekers eigenlijk wel onderzocht?!

Verzoekers legden meer dan 20 documenten neer ter staving van hun asielrelaas. Het CGVS achtte dat 1 ervan een gesolliciteerd karakter had.

Het is onredelijk van DVZ om te stellen dat de documenten die verzoekers neerlegden in het kader van hun regularisatieaanvraag een “even gesolliciteerd karakter zouden hebben.”

DVZ dient het dossier (en de neergelegde documenten) grondig, zorgvuldig en individueel te onderzoeken.

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat zij dit niet gedaan hebben.

Dat de bestreden beslissing louter om deze redenen al vernietigd dient te worden!

7. De raadvrouw heeft dan ook geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. Uit het Algemeen Ambtsbericht Nepal 2012 opgesteld door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2012/03/06/nepal-2012-03-05.html>, p78) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat Nepalezen die in het buitenland hebben verbleven en daar bijvoorbeeld asiel hebben proberen aan te vragen, bij terugkeer problemen hebben ondervonden van de Nepalese autoriteiten.

Er wordt gesteld dat betrokkenen geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kunnen voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kunnen verzoekers niet in concreto aantonen dat hun leven in gevaar is indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst!

Verzoekers zijn al meer dan vier jaar niet meer in hun land van herkomst geweest!

Dat zij stukken hebben gevoegd die zijn gegronde vrees staven en dat zij verder afgaan op de mediaberichtgeving om hun gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om nog meer concrete bewijzen te vragen, immers indien zij verder concrete bewijzen willen verzamelen, is hun leven in gevaar!

Uit de mediaberichtgeving, die wijdverspreid en toegankelijk is voor verwerende partij, blijkt dat de situatie in Nepal nog niet onder controle is.

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat verzoekers wel degelijk nieuwe elementen naar voren hebben gebracht om de huidige situatie in Nepal te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

8. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van de heer A. (met name: dat hij ernstig ziek is en niet ka terugkeren zonder dat zijn leven ernstig in gevaar is) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures; aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan de medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Dat verzoekers zeer goed op de hoogte zijn van het feit dat er twee verschillende soorten procedures zijn om geregulariseerd te worden.

Dit is ook de reden dat zij een regularisatieaanvraag op basis van art 9ter hebben ingediend.

Toch zijn verzoekers van mening dat deze elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake hun aanvraag op basis van art 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van verzoekers maakt immers een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoekers hun aanvraag niet in het buitenland kunnen indienen.

Verzoeker is ziek en heeft de juiste medische ondersteuning nodig, die hij in zijn land van herkomst niet kan krijgen. Integendeel tot wat DVZ stelt, dienen zij hier wel degelijk rekening mee te houden in de beoordeling van hun aanvraag. De beroepsprocedure is momenteel nog lopende.

Het feit dat zij dit weigeren te doen, maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat verzoeker ernstig ziek is!

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt bovendien dat verzoekers een regularisatieaanvraag hebben ingediend op basis van art 9ter op 16.02.2010.

Deze aanvraag werd op 17.06.2010 ontvankelijk verklaard en verzoekers werden in het bezit gesteld van een AI.

Toch is hier in de bestreden beslissing niets van terug te vinden. Heeft men het dossier van verzoekers eigenlijk wel onderzocht?!

Verzoekers zijn vier jaar in het bezit geweest van een AI.

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekers.

De aanvraag werd op 24.06.2013 ongegrond verklaard, doch verzoekers gingen in beroep. Deze procedure is momenteel nog lopende.

Verzoekers zijn van mening dat art 6 van het EVRM gerespecteerd dient te worden!

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt

noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat zij in ieder geval het recht hebben om omtrent hun regularisatieaanvraag inzake art 9ter eerst duidelijkheid te verwerven.

In de bestreden beslissing is hier echter niets over terug te vinden. Verzoeker is immers nog steeds ziek en zal dan ook het nodige ondernemen indien de eerdere beslissing niet ingetrokken of vernietigd wordt.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

9. Het feit dat de kinderen hier naar school gaan (zie rapport) kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

In Nepal kan verzoeker niet dezelfde kansen krijgen in het onderwijs. In de bijgevoegde statistieken van Unesco, staat duidelijk vermeld dat slechts 56% van de Nepalese jongens toegang hebben tot het middelbaar onderwijs.

Voor de dochter van verzoekers is de situatie nog schrijnender. Slechts 50% van de meisjes in Nepal hebben toegang tot het kleuteronderwijs.

Nepalese meisjes hebben weinig tot geen kans op onderwijs in Nepal. Slechts 57% van hen heeft toegang tot het middelbaar onderwijs en amper 11% tot het hoger onderwijs.

DVZ stelt dat de kinderen van verzoekers geen gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet in hun land van herkomst terug te vinden is, maar negeert het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Nepal.

Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid om, zonder enig onderzoek of documentatie, te stellen dat verzoeker geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en de nodige infrastructuur in het land van herkomst aanwezig zou zijn. Hoe is men tot deze conclusie gekomen zonder enig onderzoek?

Dit is eveneens flagrant fout! De kinderen van verzoekers hebben geen toegang tot onderwijs in Nepal!

10. Bovendien dient erop gewezen te worden dat bij aanvang van het lopende schooljaar 2013/2014 betrokkenen reeds illegaal in het land verbleven. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Daarbij komt nog dat het jongste kind jonger is dan 6 en dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003nr 116.916).

De insinuatie dat verzoekers zelf de belangen van hun kinderen hebben geschaad door de kinderen in België naar school te laten gaan is niet alleen absurd, maar ook volledig fout.

Acht verwerende partij het onderwijs in België minderwaardig aan dat van Nepal? Slechts indien dit het geval is, schaadt dit de belangen van de kinderen.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Nogmaals gaat men flagrant voorbij aan het feit dat de beroepsprocedure van verzoekers lopende was bij aanvang van het schooljaar 2013/2014.

Dat zij niet enkel hun rechten hebben gevrijwaard, maar ook dat van hun kinderen.

Nogmaals dient men de bedenking te maken of verwerende partij het dossier van verzoekers wel onderzocht heeft.

Clënten hebben zich helemaal niet genesteld in dergelijk of illegaal verblijf. Integendeel, ze hebben voornamelijk legaal in België verbleven. De medische toestand van verzoeker maakte het onmogelijk om terug te keren, hetgeen door DVZ erkend werd.

Dat bovendien het feit dat verzoekers in België gebleven zijn, waar zij een veilig leven kunnen leiden en een degelijke opleiding voor hun kinderen kunnen krijgen, ook een menselijke reactie was!

De dochter van verzoekers is inderdaad jonger dan 6 jaar en is niet schoolplichtig. Dit wil echter niet zeggen dat zij de kans op onderwijs niet mag krijgen!

De kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

Hoe kan men in het geval van de kinderen spreken van hun "land van herkomst"?! De dochter is er immers nooit geweest en de zoon amper tijdens zijn eerste levensjaren! Het land van herkomst van de kinderen is België!

11. De bewering als zouden hun kinderen enkel Nederlands spreken lijkt weinig aannemelijk daar in huiselijke sfeer wellicht de moedertaal gepraat wordt. Daarenboven was hun oudste kind reeds 6,5 jaar toen het in België aankwam, we kunnen aannemen dat het de moedertaal dan toch al goed beheerste. Wat betreft het jongste kind, dat in België geboren werd, kunnen we stellen dat de ouders wisten dat hun verblijf precair was en dat zij dan ook hun kind tegen het risico de moedertaal niet te spreken dienden de beschermen door zelf de moedertaal te onderwijzen.

Deze opmerking van verwerende partij is werkelijk hallucinant!

Daar waar men in andere dossiers weigert de opgebouwde integratie te erkennen, bestempelt men het feit dat de kinderen van verzoekers enkel Nederlands spreken als een 'risico'!

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Verzoekers hebben er alles aan gedaan om zich te integreren in de Belgische cultuur en samenleving. Dat het onbegrijpelijk is hoe dit nu tegen hen gebruikt wordt!

Verzoekers zijn al meer dan 4 jaar niet meer in Nepal geweest. Meer nog! Het oudste kind heeft er slechts zijn eerste 6 levensjaren doorgebracht en het jongste is er zelfs nog nooit geweest!

Hoe kan men hier spreken over een "terugkeer" naar het land van herkomst als het jongste kind er zelfs nooit is geweest!

Dat het niet redelijk is van verwerende partij om te verwachten dat zij de Nepalese cultuur zouden moeten hebben meegekregen in de huiselijke sfeer.

Verzoekers wonen en leven hier! Dat zij hun kinderen dan ook wensen op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van verzoekers om het tegengestelde te verwachten!

Bovendien wensen verzoekers op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties van hun ouders!

Verzoekers zijn naar België gekomen omwille van het feit dat zij hier een veilig leven voor henzelf en hun kinderen konden opbouwen en hebben zich, zoals verwacht mag worden, volledig geïntegreerd.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

Hier wordt met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve betekenis!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

De kinderen mogen immers niet gestraft worden voor de acties die men aan de ouders zou kunnen verwijten!

12. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun recht op onderwijs niet werd onzegd. Betrokkenen tonen evenmin aan dat artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst, dit artikel handelt namelijk over het doel van het onderwijs en betrokkenen tonen niet aan dat het onderwijs in Nepal het onderwijs van kinderen op andere waarden richtten dan aangegeven in het Kinderrechtenverdrag dat trouwens ook door Nepal geratificeerd werd op 14 september 1990 waardoor zij in dit verband aan dezelfde voorwaarden gebonden zijn als België.

Integendeel tot wat DVZ stelt, vormt het feit dat de kinderen hier naar school gaan, wel degelijk een buitengewone omstandigheid!

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Verzoekers voldoen dan ook aan de voorwaarden:

De kinderen van verzoekers lopen school in het lager en het kleuteronderwijs.

Verzoekers komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen.

DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van het schoolgaand kind, hun aanvraag diende dan ook in de grondigheid behandeld te worden.

Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor regularisatie omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn.

Het feit dat de kinderen schoolgaand zijn, één ervan schoolplichtig, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, hij kan toch niet zomaar van school gehaald worden om terug te keren naar Nepal om aldaar een aanvraag in te dienen?!

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat het feit dat verzoekers in België gebleven zijn, waar zij een veilig leven kunnen leiden en een degelijke opleiding voor hun kinderen kunnen krijgen, een menselijke reactie was!

Dat zij ook genoodzaakt waren hier te blijven omwille van de medische problematiek.

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van verzoekers!

Hier wordt met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

De stelling van verwerende partij als zou het kinderrechtenverdrag niet worden geschonden is flagrant onwaar!

De enige kans voor verzoekers om hun kinderen een volwaardige opleiding te geven, is in België!! Dit is immers het land waar zij verblijven, waarvan zij de taal spreken, waar zij geïntegreerd zijn, waar zij de nodige ondersteuning hebben, ...

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

De kinderen moeten de kans krijgen op onderwijs!

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: (...)

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dienen te worden!

Bovendien is het voor verzoekers niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk4), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 mochten we nog dergelijke instructie ontvangen.

Clïënt kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekers begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Ook arrest nr. 80 660 van 4 mei 2012 van uw Raad spreekt zich zeer duidelijk uit over deze zaak:

“De voorwaarden van de instructie worden als een dwingende maatregel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt. (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RVS 1 december 2011, nr. 216.651)”

Dat men in het ene geval het dossier wel aan de instructie toetst, en in het andere dossier dan weer niet, dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Indien men, desondanks het vorige, deze instructies niet wenst toe te passen en zo het gelijkheidsbeginsel schendt, dient het verblijf van cliënten sowieso geregulariseerd te worden op basis van de daarvoor geldende instructies die niet vernietigd werden.

In december 2004 heeft de federale overheid haar regularisatiebeleid voor langdurige asielzoekers vernieuwd. Op 26.03.2009 gaf minister Turtelboom een instructie aan DVZ die deze criteria handhaafde. Deze criteria stelt het volgende:

“ Immers vreemdelingen die vier jaar in de procedure zitten (drie jaar indien er schoolplichtige kinderen zijn), dienen geen buitengewone omstandigheden aan te tonen. Zij komen in aanmerking voor regularisatie gelet op hun langdurige procedure.

Ondertussen werden er nog bijkomende verduidelijkingen aangebracht inzake regularisatie en komen personen die gedurende diezelfde periode geen betekening van een uitvoerbare beslissing hebben ontvangen, eveneens in aanmerking tot regularisatie. Deze richtlijn wordt ondertussen ook steeds opnieuw gevolgd door de Directeur-Generaal Dienst Vreemdelingenzaken, uiteraard behoudens criminele feiten.”

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen, bijgevolg dienen zij geregulariseerd te worden!

De procedure van verzoekers duurde immers langer dan vier jaar, en is zelfs nog lopende op dit moment!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, hun erkende integratie, het feit dat zij samenwonen met hun Belgische kinderen en kleinkinderen en een familie vormen, het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM, de onmogelijkheid tot terugkeer, het feit dat verzoeker schoolplichtig is ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

“De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geenszins worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van de wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verwerende partij gelden dat de verzoekende partij in gebreke blijft aan te duiden welke wetsartikelen zij geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat bij lezing van de verzoekende partij haar inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat de verzoekende partij het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. RvS nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verwerende partij merkt tevens op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat verweerder het volgende gelden.

De bestreden beslissing heeft uitdrukkelijk gemotiveerd omtrent alle door verzoekende partij ingeroepen elementen.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de

aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat zij buitengewone omstandigheden heeft aangetoond, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In haar eerste middel voert de verzoekende partij aan dat zij een aanvraag tot verblijfsmachtiging heeft ingediend, op basis van de instructie dd. 19.07.2009. De verzoekende partij meent dat de criteria van de voormelde instructie -ondanks het feit dat zij vernietigd werd door de Raad van State- dienden te worden toegepast, waarbij zij verwijst naar een publicatie op de website van Kruispunt-Migratie.

De verzoekende partij haar redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt: “[...]”

Het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginnels van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden gevolgd.

Er anders over oordelen zou in strijd zijn met het legaliteitsbeginsel.

Zie in dezelfde zin:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682: “(…).”

R.v.St. 4 maart 2002, nr.104.270:“(…)”

Cass. 23 juni 2008, Arr.Cass. 2008, 1624, Pas. 2008, 1605, concl. DE KOSTER, P.: “(…).”

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007: “(…)”

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden, gelet op het feit dat zij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging slechts op 28.08.2013 indiende.

Terwijl de instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept reeds met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd werd omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron.

Gezien de instructie niet werd vernietigd omdat de toepassing van deze instructie zou betekenen dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet, kan verzoekende partij in het kader van onderhavige procedure niet rechtsgeldig voorhouden dat niet kon worden voorzien dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zou onderzoeken of de aanvraag om machtiging tot verblijf beantwoordde aan de voorwaarden gesteld in art. 9bis Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij haar kritiek is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Terwijl ook het gelijkheidsbeginsel niet kan geschonden worden door de bestreden beslissing.

“(…).” (R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

De verzoekende partij toont geenszins aan dat ‘er nog steeds beslissingen worden genomen waarin verwezen wordt naar de instructie’. Het loutere feit dat sommige aanvragen wél ontvankelijk worden verklaard, omdat de vreemdelingen in kwestie zich klaarblijkelijk wel in buitengewone omstandigheden bevinden, betekent nog niet dat de verzoekende partij op een ongelijke wijze wordt behandeld.

Met haar vage verwijzing naar ‘menig voorbeelden’ toont de verzoekende partij geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel; terwijl zij evenmin aantoonde zich hierop beroepen te hebben in haar aanvraag.

De verzoekende partij toont met haar vage beweringen geen schending aan van het gelijkheidsbeginsel.

Zie ook:

“(…).” (R.v.V. nr. 60 173 van 26 april 2011)

In elk geval komt het de gemachtigde niet toe om in strijd met de wet te handelen, hetgeen de verzoekende partij schijnbaar uit het oog verliest.

Verder in haar inleidend verzoekschrift, levert de verzoekende partij tevens kritiek op de wijze waarop de door haar aangehaalde elementen werden beoordeeld door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie.

De verzoekende partij verwijst naar het feit zij inmiddels haar leven in België heeft opgebouwd en hier veilig is. De verzoekende partij houdt voor dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

In zoverre de verzoekende partij kritiek uit op het feit dat haar verblijf en integratie niet werden aanvaard als grond voor regularisatie, laat de verwerende partij gelden dat zij met deze kritiek voorbij gaat aan het feit dat de huidige beslissing geen ongegrondheidsbeslissing betreft, maar wel een onontvankelijkheidsbeslissing, om reden dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

De gemachtigde van de Staatssecretaris geeft in de bestreden beslissing duidelijk aan dat de elementen van integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, maar wel kunnen worden behandeld in het kader van een eventueel onderzoek naar de gegrondheid van zijn aanvraag. De verzoekende partij haar kritiek mist derhalve grondslag, waar zij laat uitschijnen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zou hebben geoordeeld dat het langdurig verblijf niet zou kunnen leiden tot integratie.

De verzoekende partij verliest kennelijk uit het oog dat de toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet een dubbel onderzoek inhoudt en zij verwacht de buitengewone omstandigheden met de elementen ten gronde.

De verwerende partij verwijst dienaangaande naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“(…).” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“(…) (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“(…).” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“(…).” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“(…).” (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding meer in concreto diende te motiveren waarom het verblijf en de integratie geen voldoende reden is om een verblijfsrecht toe te kennen, dient nog te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden:

‘De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het ‘waarom’ ervan dient te vermelden’ (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Uit de uitvoerige motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk om welke redenen de gemachtigde heeft beslist dat de verzoekende partij haar argumenten niet konden worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Voorts is verzoekende partij van mening dat er ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met de door haar aangevoerde medische elementen. Zij meent dat haar medische toestand wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

In antwoord op de kritiek van de verzoekende partij laat de verweerder gelden dat deze niet kan worden aangenomen en juridische grondslag mist.

De verweerder wijst erop dat de aanvragen o.g.v. art. 9bis enerzijds en art. 9ter anderzijds en de hierop volgende beslissingen van elkaar dienen te worden onderscheiden.

Zulk onderscheid wordt ook uitdrukkelijk bij wet voorzien. Artikel 9bis §2 van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.” (onderlijning toegevoegd)

De wet voorziet aldus uitdrukkelijk dat de elementen die werden aangevoerd in het kader van artikel 9ter niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheden voor een aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De beschouwingen van verzoekende partij falen aldus in rechte, nu het de gemachtigde van de Staatssecretaris zelfs niet was toegestaan – anders zou deze een met de wet strijdige beslissing nemen – om de elementen van de aanvraag art. 9ter als buitengewone omstandigheden te aanvaarden bij de beoordeling van de aanvraag o.g.v. art. 9bis.

De bestreden beslissing wordt dienomtrent ook gemotiveerd en er wordt duidelijk gewezen op het onderscheid dat tussen beide aanvragen dient te worden gemaakt.

Verzoekende partij houdt dienaangaande voor dat de procedure inzake de aanvraag niet zou zijn afgesloten omdat zij tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 24.06.2013 o.g.v. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet beroep zou hebben ingesteld, een beroep dat nog hangende zou zijn.

Verweerder laat gelden dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schorsende werking heeft.

Artikel 6 EVRM vereist evenmin dat aan elke procedure een schorsende werking zou moeten verbonden zijn.

De aangevoerde schending van artikel 6 EVRM is dan ook niet ernstig. Verweerder merkt op dat de betrokken aangelegenheid niet binnen het toepassingsgebied van artikel 6 EVRM valt, aangezien voormeld artikel 6 slechts toepassing vindt bij het vaststellen van de burgerlijke rechten en verplichtingen van eenieder, of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolgning.

De politieke rechten die een individu geniet in zijn hoedanigheid van burger en waartoe onder meer het recht op verblijf en vestiging van vreemdelingen, met de daarmee verbonden rechten en verplichtingen behoort – rechten en verplichtingen waarop deze zaak betrekking heeft – vallen niet onder de toepassing van het bepaalde artikel 6 EVRM.

*Een schending van artikel 6 EVRM wordt aldus geenszins aangetoond.
De beschouwingen van verzoekende partij kunnen dan ook niet worden aangenomen.*

Verzoekende partij voert voorts aan dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Zij beroept zich op het feit dat artikel 3 EVRM zal geschonden worden indien zij moet terugkeren naar het land van herkomst. Uit recente berichtgeving zou duidelijk blijken dat de situatie in Nepal nog steeds levensgevaarlijk zou zijn.

In antwoord op de voorgehouden schending van artikel 3 EVRM merkt verweerder voorts op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148).

Verder laat verweerder gelden dat onder folteringen in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51/94, 29 juni 1994, T. Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag van de verzoekende partij.

Verweerder laat nog gelden dat de verzoekende partij de geëigende procedures dient te volgen, indien zij meent tot verblijf te moeten worden toegelaten, gelet op haar vrees voor foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen in het land van herkomst. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat op heden een asielaanvraag hangende zou zijn.

Het loutere feit dat de verzoekende partij verwijst naar "de mediaberichtgeving", doet uiteraard geen afbreuk aan het feit dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht werd gemotiveerd dat de vrees die verzoekende partij heeft voor haar leven in concreto dient te worden aangetoond, wat in casu niet het geval is.

Zie in die zin:

"(...)." (RvV nr. 106.487 dd. 08.07.2013)

Zie ook:

"(...)." (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan folteringen, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit de bestreden beslissing. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

De verzoekende partij is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat artikel 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

Verzoekende partij voert verder nog aan dat het feit dat haar kinderen hier school lopen, een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verweerder verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waar er duidelijk werd gesteld dat het schoollopen van kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt:

“(…).” (R.v.V. nr. 10.923 van 6 mei 2008) (eigen vet en onderlijning)

De beschouwingen van verzoekende partij, als zijnde dat er bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf geen rekening werd gehouden met de kinderen doet hier geen afbreuk aan. Bovendien gaan dergelijke beschouwingen duidelijk voorbij aan de inhoud van de bestreden beslissing. Voor zoveel als nodig herhaalt verwerende partij nogmaals dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt zij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Zij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen de verzoekende partij schijnbaar vergeet.

De verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Zij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt meer dan afdoende dat werd geantwoord op, en rekening gehouden met, alle daadwerkelijk door de verzoekende partij aangevoerde gegevens.

De gemachtigde heeft dan ook terecht, en geenszins op kennelijk onredelijke wijze, geoordeeld dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden aantoont. Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat zij wel voldoende elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden, kan op zich niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. De verzoekende partij maakt de aangevoerde schendingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur niet aannemelijk.

In casu kan enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van zijn beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zoals die ook blijken uit het administratief dossier.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de haar ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de verzoekende partij haar aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk diende te worden verklaard, bij gebreke aan buitengewone omstandigheden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven in de bestreden beslissing. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen in het land van herkomst. De elementen met betrekking tot integratie, zoals onder meer het verblijf in België sinds 10 augustus 2009, werkbereidheid, een vrienden- en kennissenkring hebben in België, etc. zijn geen buitengewone omstandigheden. De asielaanvraag van de verzoekende partijen is met een negatieve beslissing afgesloten. De duur van de asielaanvraag, namelijk 2 jaar en 7 maanden, kan niet als onredelijk lang beschouwd worden. Het feit dat de verzoekende partijen geen inbreuken hebben gepleegd tegen de Belgische openbare orde, wordt door de verwerende partij evenmin aanvaard als een buitengewone omstandigheid. De ingeroepen vrees voor vervolging en voor de schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Nepal wordt niet aanvaard daar deze vrees niet *in concreto* wordt aangetoond. De medische toestand van de eerste verzoekende partij dient beoordeeld te worden in een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Ook het schoollopen van de minderjarige kinderen kan niet worden aanzien als een buitengewone omstandigheid omdat niet wordt aangetoond dat zij geen onderwijs kunnen genieten in Nepal. Een mogelijke schending van de artikelen 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) wordt ook niet aanvaard en kan niet worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De verzoekende partijen kunnen bijgevolg niet gevolgd worden waar zij stellen dat de verwerende partij de motiveringsplicht flagrant schendt door niet te verduidelijken waarom de integratie-elementen, het langdurig verblijf of de mogelijke tewerkstelling van de verzoekende partijen geen grond voor regularisatie kunnen vormen. Uit het voorgaande blijkt niet dat de verwerende partij verder dient te antwoorden, noch maken de verzoekende partijen aannemelijk dat de verwerende partij dit *in casu* had moeten doen.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritisieren, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partijen eveneens de schending van deze bepaling aanvoeren.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van openthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verzoekende partijen stellen terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden

waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partijen blijkt dat ze dezelfde elementen ingeroepen hebben als buitengewone omstandigheid en als elementen ten gronde. In de aanvraag van 28 augustus 2013 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende aangehaald:

- Ziekte van de eerste verzoekende partij;
- Meer dan drie jaar op Belgisch grondgebied;
- Integratie;
- Onmogelijkheid tot terugkeer;
- Schending van artikel 3 van het EVRM;
- Instructie 19 juli 2009;
- Schoolgaande kinderen;
- Kinderen kennen enkel de Nederlandse taal;
- Artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag;
- Humanitaire redenen en duurzame bindingen;
- Werkbereid;
- Vrienden en kennissen in België;
- Geen inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift niet dat op één van deze elementen niet geantwoord is geweest in de bestreden beslissing.

De verzoekende partijen stellen dat zij op geen enkele manier kunnen afleiden waarom het langdurig verblijf en de overige integratie-elementen niet verantwoorden waarom de aanvraag om machtiging in België kan worden ingediend. Wat betreft de grieven inzake de integratie en het langdurig verblijf, wijst de Raad erop dat uit de motivering van de bestreden beslissing evenwel blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met deze elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst. Bovendien behoort de beoordeling van de integratie-elementen en langdurig verblijf tot de gegrondheid van de aanvraag en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Onder meer in arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen tonen niet aan dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het feit dat een gedeelte van het verblijf in België legaal is verlopen, doet aan het voorgaande geen afbreuk, noch tonen de verzoekende partijen dat *in concreto* aan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partijen in de aanvraag aangehaalde elementen die zij hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Overigens laten de verzoekende partijen met hun betoog na *in concreto* aan te tonen dat de aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een

aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken. *In casu* wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat deze elementen niet verantwoorden waarom een aanvraag in België wordt ingediend.

Waar de verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar het arrest van de Raad van 26 april 2012 met nummer 80 255, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien tonen de verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen, die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu *in casu* met de bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, terwijl het door de verzoekende partijen aangehaalde arrest een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, tot voorwerp had.

Het betoog van de verzoekende partijen waarbij zij een vermeende schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM kan niet gevolgd worden nu de verzoekende partijen moeten doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land, waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hen persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een loutere verwijzing naar een situatie in een bepaald land volstaat evenmin. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partijen stellen dat artikel 3 van het EVRM wel degelijk zal worden geschonden bij een terugkeer naar Nepal. In de bestreden beslissing werd inzake dit artikel het volgende gemotiveerd: *“Meester Van Rossem stelt dat wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) geschonden zou worden. Ze zijn immers uit Nepal gevlucht uit schrik voor hun leven en zouden onmogelijk kunnen terugkeren. De advocate vraagt zich af hoe betrokkenen behandeld zullen worden wanneer geweten is dat zij een asielaanvraag indienden in het buitenland. De raadvrouw geeft geen verdere uitleg. In bijlage worden 2 nieuwe brieven bijgevoegd (de ID kaart van Nepal Tarun Dal werd reeds bij het CGVS voorgelegd): een brief van de Nepal Human Rights Awareness Forum (HURAFN) dd. 17 juli 2013 en Nepali Congress District Committee dd. 22 juli 2013. We merken op dat de asielinstanties het asielrelaas van betrokkenen ongeloofwaardig achtten en dat de asielinstanties stelden dat de documenten die toen voorgelegd werden ter staving van de door meneer aangehaalde vervolgingsfeiten enkel een bewijswaarde zouden hebben indien deze zouden kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas wat in casu niet het geval was. Daarenboven lezen we in de beslissing van het Commissariaat -generaal dat frauduleuze documenten in Nepal makkelijk te verkrijgen zijn. Wij menen dan ook dat de bij onderhavige aanvraag 9bis voorgelegde documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas van betrokkenen niet kunnen herstellen daar zij een even gesolliciteerd karakter hebben als de voorheen voorgelegde documenten. De raadvrouw heeft dan ook geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven en dat artikel 3 EVRM geschonden zou worden bij een terugkeer, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Uit het Algemeen Ambtsbericht Nepal 2012 opgesteld door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken (<http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2012/03/06/nepal-2012-03-05.html>, p 78) blijkt dat er geen aanwijzingen zijn dat Nepalezen die in het buitenland hebben verbleven en daar bijvoorbeeld asiel hebben proberen aan te vragen, bij terugkeer problemen hebben ondervonden van de Nepalese autoriteiten.”*

De verzoekende partijen stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd, daar zij de motieven van de commissaris-generaal 'klakkeloos' overneemt en de nieuwe toegevoegde documenten met een drogreden afwijst. Zij stellen dat er gemotiveerd diende te worden waarop de gemachtigde van de staatssecretaris zich baseert om te stellen dat frauduleuze documenten in Nepal gemakkelijk te verkrijgen zijn.

De Raad wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet zomaar de beslissing van de commissaris-generaal heeft overgenomen, maar verder motiveert dat de vrees voor vervolging door de verzoekende partijen niet *in concreto* wordt aangetoond en dat de nieuwe toegevoegde elementen een gesolliciteerd karakter hebben, waardoor de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partijen niet hersteld kan worden, gelet op de tegenstrijdige verklaringen die de verzoekende partijen hebben afgelegd tijdens de asielprocedure. In dit verband is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar de geloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partijen, nu ook in het arrest met nummer 77 168 van 13 maart 2012 de Raad het volgende heeft gesteld: *“De Raad hecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas. De commissaris-generaal heeft immers terecht geoordeeld dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over de aanval op hun huis in Kathmandu en over de dreig telefoons.”*

Bovendien kan in de beslissing van de commissaris-generaal van 8 december 2011 het volgende gelezen worden: *“Voorts kan hier worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat frauduleuze documenten in Nepal makkelijk te verkrijgen zijn. Het document van de organisatie ASMAN heeft bovendien een duidelijk gesolliciteerd karakter en kan geenszins als een objectief bewijsmiddel gelden, temeer daar uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat attesten van deze organisatie worden opgesteld op basis van verklaringen van de aanvrager(s) die niet verder door deze organisatie onderzocht worden”*. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van de gemachtigde van de staatssecretaris om naar deze beslissing te verwijzen. Er blijkt overigens niet dat de verzoekende partijen in hun beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal verder zijn ingegaan op het feit dat in Nepal gemakkelijk frauduleuze documenten te verkrijgen zijn. De Raad wijst ook nog op wat in het arrest van de Raad van 13 maart 2012 met nummer 77 168 gelezen kan worden: *“De drie attesten die verzoeker aan zijn verzoekschrift heeft toegevoegd, zijn duidelijk op vraag van verzoeker opgesteld. Ze hebben dan ook geen objectieve bewijswaarde aangezien ze zijn opgesteld op basis van verzoekers beweringen. Hetzelfde geldt voor de eerder neergelegde brief van de voorzitter van ASMAN.”* De verzoekende partijen laten overigens na om *in concreto* aan te tonen dat de neergelegde documenten een niet-gesolliciteerd karakter hebben.

Daarnaast brengen de verzoekende partijen geen concrete elementen bij waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om, gelet op het voorgaande, te concluderen dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk wordt gemaakt en deze elementen dan ook niet te aanvaarden als een buitengewone omstandigheid.

De verzoekende partijen betogen verder dat de gezondheidssituatie van de eerste verzoekende partij wel degelijk een buitengewone omstandigheid kan vormen, maar stelt dat zij zeer goed op de hoogte zijn van de verschillende procedures. Zij stelt verder dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij een tijd lang een attest van immatriculatie hebben gehad op grond van de procedure inzake artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen hebben nagelaten om zich in hun aanvraag te beroepen op het voormelde attest van immatriculatie, bijgevolg kunnen verzoekers de verwerende partij niet verwijten hierover niet te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. Voor het overige weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris dat medische elementen buiten de context van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vallen.

De verzoekende partijen beroepen zich nog op artikel 6 van het EVRM en stellen dat er nog een beroep hangende is bij de Raad inzake de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het is vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principearrest *Maaouia t. Frankrijk* van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in grote kamer heeft gesteld. Derhalve zijn ook verzoeken tot internationale bescherming uitgesloten van die verdragsbepaling. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest *Mamatkulov en Askarov t. Turkije* van 4 februari 2005 of de zaak *Hussain t. Roemenië* van 14 februari 2008 (EHRM (GK) 5 oktober 2000, *Maaouia/Frankrijk*, §40; EHRM (GK) 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*; EHRM 14 februari 2008, *Hussain/Roemenië*, §98;). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) (zie ook: GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2.; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.) en dat de vaste

rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 2 april 2002, nr. 105.351; RvS 9 oktober 2002; nrs. 111.202 en 111.203; RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bijgevolg kan deze bepaling in rechte niet dienstig worden aangevoerd.

Bovendien heeft de Raad zich op 28 juni 2017 in arrest met nummer 189 015 uitgesproken over het beroep dat de eerste verzoekende partij had ingesteld tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. De verzoekende partijen hebben dan ook geen belang meer bij hun betoog dat zij duidelijkheid wensen over de hangende beroepsprocedure.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd omtrent het schoollopen van de twee minderjarige kinderen van de verzoekende partijen: *“Het feit dat de kinderen hier naar school gaat (zie rapport), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat bij aanvang van het lopende schooljaar 2013/2014 betrokkenen reeds illegaal in het land verbleven. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Betrokkenen hebben steeds geweten dat de scholing van hun kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat hun opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van hun kind toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Daarbij komt nog dat het jongste kind jonger is dan 6 en dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916). De bewering als zouden hun kinderen enkel Nederlands spreken lijkt weinig aannemelijk daar in huiselijke sfeer wellicht in de moedertaal gepraat wordt. Daarenboven was hun oudste kind reeds 6,5 jaar toen het in België aankwam, we kunnen aannemen dat het de moedertaal dan toch al goed beheerste. Wat betreft het jongste kind, dat in België geboren werd, kunnen we stellen dat de ouders wisten dat hun verblijf precair was en dat zij dan ook hun kind tegen het risico de moedertaal niet te spreken, dienden te beschermen door zelf de moedertaal te onderwijzen. Dat een mogelijke terugkeer naar het land van herkomst een schending zou betekenen van artikel 28 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind Aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (Kinderrechtenverdrag) kan niet weerhouden worden daar betrokkenen wisten dat zij het land dienden te verlaten bij een negatieve beslissing in hun asielprocedure. Het feit dat hun kinderen al die tijd in België school hebben gelopen, geeft enkel aan dat hun het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Betrokkenen tonen evenmin aan dat artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag geschonden zou worden bij een terugkeer naar het land van herkomst, dit artikel handelt namelijk over het doel van het onderwijs en betrokkenen tonen niet aan dat het onderwijs in Nepal het onderwijs van kinderen op andere waarden richtten dan aangegeven in het Kinderrechtenverdrag dat trouwen ook door Nepal geratificeerd werd op 14 september 1990 waardoor zij in dit verband aan dezelfde voorwaarden gebonden zijn als België.”*

De verzoekende partijen stellen dat de kinderen geen onderwijs in Nepal kunnen volgen en leggen ter staving van deze bewering statistieken van ‘Unesco’ neer bij hun verzoekschrift. De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partijen in de aanvraag niet hebben betoogd dat de minderjarige kinderen geen onderwijs zouden kunnen volgen in Nepal, noch hebben ze toen stavingsstukken neergelegd. De Raad herinnert eraan dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de bewijslast bij de verzoekende partijen ligt, die de plicht hebben om in de aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). *In casu* hebben de verzoekende partijen deze statistieken van ‘Unesco’ niet aangehaald in de verblijfsaanvraag en kunnen zij dit verzuim dienaangaande niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris verwijten. De zorgvuldigheidsplicht van de gemachtigde van de staatssecretaris strekt *in casu* niet verder dan rekening te houden met de elementen die hem uitdrukkelijk kenbaar worden gemaakt. Het komt aan de verzoekende partijen toe om in de verblijfsaanvraag die elementen aan te voeren die volgens hen een terugkeer problematisch maken in het licht van de scholing van de minderjarige kinderen. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan dat zij niet in de gelegenheid zouden zijn geweest om bij de aanvraag bovenvermelde elementen aan te voeren die volgens hen een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid kan de Raad geen rekening houden met stukken en elementen die niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing. Aangezien voor het nemen van de bestreden beslissing geen stavingsstukken voorlagen die aantoonen dat de kinderen van de verzoekende partijen geen onderwijs kunnen krijgen in Nepal en evenmin werd aangetoond dat zij nood hebben aan

gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Nepal niet voorhanden zou zijn, is het niet kennelijk onredelijk om de scholing van de kinderen niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Deze stellingname van het bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

Daargelaten de vraag naar de directe werking van de artikelen 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag, maken de verzoekende partijen - gelet op voorafgaande bespreking - geen schending van de voormelde artikelen aannemelijk. Bovendien weerleggen de verzoekende partijen met hun betoog de motieven van de bestreden beslissing niet. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de elementen, zoals deze voorlagen en aan hem kenbaar waren gemaakt op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, de artikelen 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag heeft geschonden, wordt gelet op hetgeen voorafgaat niet aangetoond. Overigens stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen zich in het verzoekschrift ook beperken tot algemene en grotendeels ongestaafde beweringen die niet aantonen dat in het specifieke geval van hun kinderen er geen toegang zou bestaan tot onderwijs in Nepal. Tenslotte merkt de Raad op dat Staten de rechten in artikelen 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag slechts moeten waarborgen ten aanzien van kinderen die zich bevinden onder hun rechtsbevoegdheid. Het recht op onderwijs is in België gegarandeerd. De verzoekende partijen tonen niet aan dat uit de artikelen 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag kan worden afgeleid dat België een verantwoordelijkheid heeft om te garanderen dat hun kinderen ook in Nepal voldoende toegang hebben tot onderwijs. Uit de artikelen 28 en 29 van het VN Kinderrechtenverdrag kan geen non-refoulementbeginsel worden afgeleid dat zou inhouden dat kinderen niet mogen worden terug gestuurd naar hun land van herkomst wanneer een voldoende toegang tot onderwijs aldaar niet is gegarandeerd.

De verzoekende partijen stellen nog dat er geen rekening is gehouden met de belangen van de kinderen. Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen ook dit element niet uitdrukkelijk hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging. Bovendien laten zij na om *in concreto* aan te tonen waaruit deze belangen van de minderjarige kinderen bestaan. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar de leeftijden van de minderjarige kinderen, waaruit blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van de kinderen zelf. De verzoekende partijen betwisten overigens de motieven van de bestreden beslissing ook niet waar gesteld wordt dat zij in hun moedertaal communiceren met hun minderjarige kinderen, waardoor de kinderen eventueel wel onderwijs zouden kunnen volgen in het Nepalees. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat op grond van de belangen van de kinderen de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

Waar de verzoekende partijen een schending van het gelijkheidsbeginsel aanvoeren, blijven zij in gebreke met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). Door het louter bijbrengen van beslissingen met betrekking tot derden, tonen de verzoekende partijen niet aan dat het over een gelijkaardige situatie zou gaan. *In casu* werd de aanvraag onontvankelijk verklaard daar de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden aangetoond hebben. De Raad merkt daarenboven op dat, zelfs mocht worden aangenomen dat in de andere 'gelijkaardige zaak' de aanvraag tot een positieve beslissing leidde op grond van de vernietigde instructies, deze praktijk echter *contra legem* zou zijn. Er kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Bovendien verhindert het gelijkheidsbeginsel niet een verschillende behandeling, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482).

In zoverre de verzoekende partijen de schending aanvoeren van het rechtszekerheidsbeginsel wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het is de gemachtigde van de staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het betoog van de verzoekende partijen inzake de schending van het redelijkheidsbeginsel is bijgevolg niet dienstig.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partijen voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat de grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.3. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.4. Ter terechtzitting doen de verzoekende partijen afstand van het betoog omtrent de instructie van 19 juli 2009, gelet op de vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het middel is in zijn geheel ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS